

Sokat iszik a Bözsi, szolt Laci Ferinek, de azért Gézával kimentek vele az erdőbe, úgymond megsétáltatni. Szegény Bözsi útközben hörgött, meg időnként köhécselt is, sajnos órá nem hatott a friss erdei levegő sem.

Hiába Bözsi nagyon elhasználódott, de öreg kora is magyarázat volt rossz állapotára. Egyszer valaki bent a faluban azt mondta Bözsire pillantva, hogy vénséges vén. Na ekkor Bözsi úgy meg sértődött, hogy napokig nem volt hajlandó megmozdulni, legalábbis később Laci és Feri így mesélte. Most is meg kellett állni útközben, míg a köhécselet abba nem hagyta. Éppen a VILATI üdülő előtt haladtak el, amikor Bözsi egy nagy nyögés után hirtelen megállt. Legalábbis így látták az üdülő erkélyeiről többen is. De Laci és Géza számára nem volt ez olyan hirtelen, már szinte várták, mikor kell rajta segíteni. És persze Bözsi csupa mocskok volt, mert nem fürdették meg, nem akarták vízzel lemosni, míg így gyengélkedik. Az üdülő gondnoka, aki névről ismerte mindannyiukat, ki is kiabált Laciéknak, hogy ugye nem itt a bejárat előtt akarják Bözsit rendbe tenni, a mocskot lemosni róla. Feri kiabált vissza, hogy szegény sokat iszik egy ilyen úton, most is azért hozták ki az erdei részre, hogy egy kicsit zümmögtessék. Ez utóbbi Feri és Géza közös szavajárása volt. Ha Bözsi kicsit nehézkesen mozgott, mindig kihozták „zümmögtetni”. Ilyenkor vagy csak a falu határáig, de többször előfordult, hogy az üdülőn túli erdőbe is. Bözsi szomorúan állt egyetlen épp szemével az üdülő előtt és maga alá csurgatott. Na, ez még inkább nem tetszett a gondnoknak és most már erélyesebben sürgette Laciékat, hogy vigyék arrébb Bözsit. – Nem akar, nem tudjuk – kiabálták vissza a fiúk. – Jó akkor odamegyek és én is segítek – szolt keményen a gondnok. Sehogyse értette, mit kedvelnek azon az öreg félszemű Bözsin annyira a fiatalok. Persze látta, hogy küszködnek meg milyen keservesen érnek el vele az üdülőig és vissza a faluba. Ennek ellenére nem értette, hogy a pesti srácok mi örömet lelik a vénséges Bözsi sétáltatásában. Aztán nagy nehezen rávették Bözsit a visszaindulásra és a gondnok ezt követően majdnem egy évig nem látta. Arra gondolt, hogy Bözsit utolérte a végzet. Az üdülővendégek meg nem keresték, mert azok állandóan változtak.

Aztán egy szép langyos, de verőfényes tavaszi napon, megjelent Bözsi az üdülő előtt. Frissen jött, szép új zöld ruha volt rajta, a másik szeme is megvolt, igaz nem eredeti, de annak tökéletes másolata, halkán dudorászva érkezett meg, nem is hallotta a gondnok, hogy már ott is van. Laci, Feri és Géza mosolyogva köszöntek, és a megfiatalodott Bözsi mögé kapcsolt három kis vasúti kocsiból vidám turisták, és az üdülő új vendégei ugráltak le.

Kertész Z István